

KÖZÉLET

SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház művésze is a kitüntetettek között

Ez a tartalom archív! A cikkben szereplő információk a megjelenés óta megváltozhattak.

Megjelent: 2016.03.15. 16:44

Szerző: MTI

Több szegedi kötődésű díjazott is akad március 15-én a Magyar Érdemrend, Kossuth- és Széchenyi-díjak kapcsán: Totik Vilmos, Penke Botond, Paksa Katalin, Martonyi János, Bálint Csanád, Komlósi Ildikó, Gulyás Dénes és Kiss Anna.

A szívünk fölé kitűzött kokárda 168 éve ugyanazt jelképezi: a szabadság, a függetlenség, a polgárosodás iránti vágyat – hangsúlyozta Áder János a Kossuth- és Széchenyi-díjak, valamint a Magyar Érdemrend kitüntetései átadásakor, kedden az Országházban. Az államfő kiemelte: az 1990-es rendszerváltó nemzedék bátran választhatta volna iránytűnek Jókai Mór mondatát: “Magyarországot megalkotni jöttünk”. “Hogy a mai Magyarország kevésbé hasonlít ’90 előtti önmagára, az a ma kitüntetett tudósoknak, orvosoknak, egyetemi tanároknak, művészeknek, a lelkünk nyugalma felett őröknek, a közintézményekben tevékenykedőknek, a gazdasági élet vezetőinek is köszönhető” – méltatta a díjazottakat a köztársasági elnök.

Áder János úgy fogalmazott: a tehetség olyan istenáldotta adomány, amelyet ki kell bontakoztatni, hogy mások hasznára váljon; ezzel bízta Petőfi Sándor is Arany Jánost, aki

POLITIKA KÖZÉLET HÍRZÓNA SZÓRAKOZÁS SPORT KÖZÖSSÉG

közösségé is. Az államfő köszönetet mondott a kitüntetetteknek, hogy “helyettünk is

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

fenntarthatóvá teszik a jövőt”. Az ünnepségen a Magyar Érdemrend különböző fokozatait huszonegyen vehették át, Kossuth Nagydíjban egyetlen alkotó részesült, tizenhét művész kapott Kossuth-díjat, Széchenyi-díjat szintén tizenheten vehettek át. Az elismeréseket Áder János köztársasági elnök nyújtotta át *Orbán Viktor* miniszterelnök társaságában az Országház Kupolatermében.

Magyarország köztársasági elnöke nemzeti ünnepünk, március 15. alkalmából a Magyar Érdemrend nagykeresztje (polgári tagozata) kitüntetést adományozott:

Járai Zsigmond közgazdász, bankvezető, a Magyar Nemzeti Bank volt elnöke részére, a rendszerváltoztatás során megújuló független bankrendszer kialakítása és szabályozása, illetve a fiskális és monetáris politika irányítása terén egyaránt kiváló és magas szakmai felkészültségén alapuló, elkötelezett és odaadó munkája, valamint a magyar nemzetgazdaság irányításában és fejlesztésében betöltött meghatározó és nélkülözhetetlen szerepe elismeréseként.

A Magyar Érdemrend középkeresztje (polgári tagozata) kitüntetést adományozott:

Balás Béla, a Kaposvári Egyházmegye megyéspüspöke részére, az ifjúság lelkigondozása és hitoktatása terén hiánypótló és nagyhatású tevékenysége, fél évszázados értékteremtő papi és püspöki szolgálata, illetve kivételesen elhivatott és sokrétű szervezőmunkája elismeréseként,

Bálint Géza, az orvostudomány doktora, az Országos Reumatológiai és Fizioterápiás Intézet főorvosa részére, a reumatológia diagnosztikája és terápiája terén, valamint a fizioterápia oktatásában elért kiemelkedő tudományos, szakmai és szervezőmunkája, illetve a szakma nemzetközi kapcsolatainak fejlesztése érdekében végzett kiemelkedő tevékenysége elismeréseként,

Barsi Balázs, a Szűz Máriáról nevezett Ferences Rendtartomány volt provinciálisa, a sümegi Sarlós Boldogasszony ferences kegytemplom igazgatója, a sümegcsehi Newman-kegyhely gondozója, lelkigyakorlat-vezető lelkipásztor részére, a magas szintű lelkeségi és prédikációs irodalmat gazdagító, egyedülállóan nagyhatású tevékenysége, több évtizedes példaadó lelkipásztori szolgálata, valamint kimagasló igehirdetői és oktatói munkája elismeréseként,

Böszörményi Zoltán József Attila-díjas író, költő, az Irodalmi Jelen főszerkesztője részére, az egyetemes magyar kultúrát gazdagító irodalmi alkotásai, valamint az erdélyi magyarság identitásának megőrzése, kulturális és közéletének felvirágoztatása iránt elkötelezett, sokrétű és nagyvonalú támogató tevékenysége elismeréseként,

Csomós József, a Tiszáninnyi Református Egyházkerület püspöke, a Gönci Református Egyházközség lelkipásztora részére, példaértékű elhivatottsággal ellátott lelkeszi szolgálata, valamint az egyházkerület gyülekezeteinek összefogása és vezetése terén, illetve a régió érdekében végzett kimagasló színvonalú munkája elismeréseként,

Csukás István Kossuth-díjas és József Attila-díjas író, költő, a Magyar Írószövetség örökös tagja részére, a magyar gyermekirodalmat kivételes alkotásaival gazdagító, magával ragadó történeteivel és játékos stílusával az irodalom szeretetére nevelő és generációk számára meghatározó írói és költői életműve elismeréseként,

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

Lozsádi Károly, az orvostudomány doktora, az Országos Kardiológiai Intézet volt főigazgatója, a Semmelweis Egyetem professor emeritusa részére, a hazai csecsemő- és gyermekkardiológia, illetve szívsebészet terén egyedülállóan értékes szakmai munkája, valamint a gyermekkardiológiai centrum megvalósítása érdekében végzett elsőrangú vezetői tevékenysége elismeréseként,

Merkely Béla, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, a Semmelweis Egyetem Klinikai Központjának elnöke, a Semmelweis Egyetem klinikai rektorhelyettese, a Városmajori Szív- és Érgyógyászati Klinika igazgatója, az Általános Orvostudományi Kar Kardiológiai Központja Kardiológiai Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára, a Kardiológiai Szakmai Tanács elnöke részére, nemzetközileg is nagyra értékelt kardiológiai kutatási eredményei, illetve a szakmai és tudományos utánpótlás-nevelés, továbbá tehetséggondozás iránt elhivatott oktatómunkája, valamint kiemelkedően eredményes intézményvezetői és elkötelezett szakmai közéleti tevékenysége elismeréseként,

Penke Botond Széchenyi-díjas kémikus, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, a Szegedi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Kara Orvosi Vegytan Intézetének egyetemi tanára részére, a hazai peptidkémia és fehérjekutatás területén egyedülálló tudományos pályája, kutatócsoportjaival a neurodegenerációs betegségek gyógyításában elért sikerei, illetve számos új gyógyszer-hatóanyag szintetizálása érdekében végzett elsőrangú munkája elismeréseként,

Prugberger Tamás, az állam- és jogtudomány doktora, a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kara Munka- és Agrárjogi Tanszékének professor emeritusa részére, a jogtudományok, főként a munkajog és a szövetkezeti jog területén kiemelkedő, nemzetközi szinten is nagyra becsült tudományos életműve, valamint műhelyteremtő egyetemi oktatói munkája elismeréseként.

Rajna Gábor producer, a Laokoon Filmgroup ügyvezetője részére, a mai magyar filmművészet rendkívüli világsikert hozó műve, a Saul fia létrejöttének érdekében végzett kiváló produceri munkája elismeréseként,

Sipos Gábor producer, a Laokoon Filmgroup ügyvezetője részére, a mai magyar filmművészet rendkívüli világsikert hozó műve, a Saul fia létrejöttének érdekében végzett kiváló produceri munkája elismeréseként,

Somogyi Balázs, a Connecticuti Magyar Kulturális Egyesület alapító elnöke, a New York-i 1956-os Magyar Emlékmű Bizottság alelnöke részére, az amerikai magyarság kulturális életét kibontakoztató, az intézményes keretek megszervezése mellett a működtetés terén is kimagasló, önzetlen és fáradhatatlan munkája elismeréseként,

Szakály Sándor, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, a VERITAS Történetkutató Intézet főigazgatója részére, a történelemtudományok és a történelemkutatás területén végzett több évtizedes kiemelkedő jelentőségű munkája, valamint a határon túli magyarság érdekében tett erőfeszítései elismeréseként,

Szél Ágoston, a biológiai tudomány doktora, a Semmelweis Egyetem rektora, a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kara Anatómiai, Szövet- és Fejlődéstani Intézetének

Szepesi Kálmán, az orvostudomány doktora, a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrum Általános Orvostudományi Kara Ortopédiai Klinikájának ortopéd szakorvosa, professor emeritus részére, a hazai ortopédia területén kimagasló tudományos pályája, a klinika fejlesztése érdekében végzett eredményes és elhivatott intézményvezetői tevékenysége, valamint a fiatal szakorvosjelöltek magas szintű képzését szolgáló oktatómunkája elismeréseként,

Totik Vilmos Széchenyi-díjas matematikus, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja, a Szegedi Tudományegyetem Természettudományi és Informatikai Kar Bolyai Intézete Halmazelmélet és Matematikai Logika Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára részére, a matematikai analízis rendkívül sokoldalú és nemzetközileg is nagyra becsült kutatójaként elért eredményei, továbbá értékes oktatói tevékenysége elismeréseként,

Udvardy György, a Pécsi Egyházmegye megyéspüspöke, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökhelyettese részére, az egyházmegye és Pécs város hit- és közéletének alakítása, valamint a Pécsi Tudományegyetem hazai és külföldi megbecsültségéhez történő tevékeny hozzájárulása elismeréseként,

Varga Attila, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Jogtudományi Karának egyetemi docense részére, az alkotmányjog területén kiemelkedő, többek között az alkotmányosság értékeinek bemutatására és a román alkotmányjog megismertetésére irányuló munkája, valamint jelentős egyetemi oktatói tevékenysége elismeréseként.

Magyarország köztársasági elnöke – a kormány előterjesztésére – nemzeti ünnepünk, március 15., az 1848-1849-es forradalom és szabadságharc kezdetének, a modern parlamentáris Magyarország megszületésének napja alkalmából Széchenyi-díjakat adott át:

Bálint Csanád régész, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja 1943. szeptember 24-én született Kassán. Édesapja, Bálint Alajos régész, múzeumigazgató keltette fel érdeklődését a múlt iránt. 1966-ban diplomázott az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar régészet-történelem szakán, László Gyula, Bóna István és Czeglédy Károly voltak a mesterei. 1967-ben a szegedi Móra Ferenc Múzeumban kapott segédmuzeológusi állást, 1974-ben lett az MTA Régészeti Intézetének tudományos munkatársa, később főmunkatársa, majd csoportvezetője, 1994-től 2012-ig az intézet igazgatója volt. 1990-ben az MTA Régészeti Bizottságának tagja, később elnöke lett. 2001-től az MTA levelező, 2010 óta rendes tagja. Fontosabb feltárásai Mindszenthez, Újkígyóshoz, Szabadkígyóshoz, Jánosszálláshoz, Eperjeshez (Csongrád megye), Tápéhoz, Esztergomhoz kapcsolódtak. A sztyeppe régészetéről, a korai avarokról és a nagyszentmiklósi kincsről írott könyvei magyar és német nyelven láttak napvilágot. Szűkebb szakterülete a népvándorlaskor régészete. Kutatómunkája középpontjában a sztyeppe népek kulturális kapcsolatai álltak. Az MTA Régészeti Intézetének igazgatójaként kiváló eredményeket ért el a kutatások anyagi feltételeinek biztosítása és az interdiszciplináris kutatási módszerek alkalmazása terén. A történeti kérdések megválaszolásának genetikai metodikája nemzetközi érdeklődést és elismerést váltott ki. 1991-ben Akadémiai Díjjal tüntették ki, 2004-ben Rómer Flóris-díjban, 2014-ben Ipolyi Arnold-díjban részesült.

Balla György csecsemő- és gyermekgyógyász, akadémikus 1953. március 23-án született

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

től a gyermekklinika igazgatója lett. 1997 és 2000 között Széchenyi professzori ösztöndíjas volt. 1988 és 1992 között a Minneapolisi Egyetemen Fogarty-ösztöndíjat nyert. 2010-től az MTA levelező tagja. Kutatási területe: a csecsemő- és gyermekgyógyászat, neonatológia, érbetegségek-, sürgősségi orvostan, csecsemő- és gyermekgyógyász intenzív terápia. 167 tudományos közleményt jelentetett meg. Tevékenységéért 2004-ben Akadémiai Díjban, 2010-ben Szent-Györgyi Albert Díjban, 2014-ben Batthyány-Strattmann László-díjban részesült.

Bárány Imre matematikus, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja 1947. december 7-én született Budapesten, az MTA Rényi Alfréd Matematikai Kutatóintézetének professzora. Szűkebb szakterülete a konvexitás, a kombinatorikus geometria és ezek alkalmazásai az operációkutatásban, a számítógép-tudományban, a játékelméletben. Munkáját a különböző matematikai területek közötti összefüggések keresése, váratlan módszerek alkalmazása jellemzi. Fiatal kutatóként egyszerű bizonyítást adott a Kneser-gráf kromatikus számának meghatározására. A geometriai algoritmusok területén Füredi Zoltánnal igazolta, hogy nincs polinomiális hosszúságú algoritmus, ami a d dimenziós konvex testek térfogatát dd -nél kisebb multiplikatív hibával közelítené. Több alkalmazott témakörben is nemzetközileg kiemelkedő kutatónak számít. Herbert Scarffal közös munkáit a diszkrét programozás területén, több munkáját a játékelmélet területén tekintik alapvetőnek. Félállásban a londoni University College professzora, vendégprofesszorként hosszabb időt töltött többek között a Yale és a Cornell Egyetemeken. A Combinatorica, a Matematika, a Mathematics of Operations Research, Discrete and Computational Geometry, Acta Mathematica Hungarica és a Periodica Mathematica Hungarica című szakfolyóiratok szerkesztője. 1992-ben szerezte meg a matematikai tudomány kandidátusi, 1993-ban doktori címét. 2010-ben az MTA levelező tagjává választották. A London Mathematical Society és 2012 óta az American Mathematical Society tagja. 1988-ban Rényi-díjjal, 1995-ben Erdős Pál-díjjal, 1998-ban Akadémiai Díjjal tüntették ki.

Erdő Péter bíboros, prímás, az Esztergom-Budapest Főegyházmegye érseke, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja 1952. június 25-én született Budapesten. Az Esztergomi Papnevelő Intézetben, majd a Budapesti Központi Szemináriumban tanult. 1975-ben szentelték pappá, ezután Dorogon volt lelkipásztor, 1976-ban megszerezte a teológiai doktorátust. 1977-től 1980-ig egyházbjogot tanult Rómában, kánonjogból szerzett doktori fokozatot. Hazatérve az Esztergomi Érseki Papnevelő Intézetben tanított, 1988-2002 között a római Gergely (Gregoriana) Egyetemen a kánonjog vendégprofesszora és a Pázmány Péter Római Katolikus Hittudományi Akadémia (1993-tól Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Hittudományi Kar) Kánonjogi Tanszékének vezetője, 1998 és 2003 között a PPKE rektora volt. II. János Pál pápa 1999. november 5-én Puppí címzetes püspökévé, a székesfehérvári egyházmegye segédpüspökévé nevezte ki, 2000. január 6-án szentelte püspökké. II. János Pál 2002. december 7-én az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye élére nevezte ki, ezzel ő lett Magyarország prímása, Esztergom 82. érseke. Az érseki palliumot 2003. június 29-én Rómában vette át a pápától. 2003. október 21-én II. János Pál pápa bíborossá kreálta. 2005 és 2015 között a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke volt, 2006-ban az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsa (CCEE) elnökének választották meg. Az Apostoli Szentszék hét központi hatóságának a tagja, 2014-ben és 2015-ben a vatikáni püspöki szinódus főrelátori tisztét töltötte be. Elsősorban egyházbjogtörténettel és jogforrásokkal foglalkozik. Több nemzetközi tudományos testület tagja, több folyóirat és kiadványsorozat elindítója, illetve szerkesztője, több egyetem díszdoktora. Mintegy 250 tanulmányt és 25 kötetet publikált a kánonjog és a kánonjogi elmélet témáiban. 2007-ben az MTA doktora lett. 2007-től a Magyar

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

nyelv és irodalom szakán szerzett diplomát. 1969-ben az egyetem XIX. századi Magyar Irodalmi Tanszékének oktatója, 1989-től tanszékvezetője lett. Egyetemi tanári kinevezését 1998-ban kapta meg. A tanszékot 2005-ig vezette, közben 1989 és 1992 között a Bölcsészettudományi Kar dékánja, 1998 és 2000 között az egyetem rektorhelyettese volt. 2003-ban és 2004-ben a Debreceni Egyetem rektora volt, 2010-ben professor emeritus lett. 1992 és 1996 között a Helsinki Egyetem vendégprofesszora volt, emellett előadásokat tartott a kolozsvári Babes-Bolyai Tudományegyetemen, Tartuban, Kijevben, Szentpéterváron, az amerikai Rutgers Egyetemen. 1984-től az irodalomtudomány kandidátusa, 1997-től az Magyar Tudományos Akadémia doktora, 2013-tól az MTA rendes tagja. 2008 és 2011 között az MTA Doktori Tanácsának tagja volt, 2008-tól az MTA Irodalomtudományi Bizottságának elnöke, 2009-től a Bolyai János Kutatói ösztöndíj Kuratóriumának tagja. 1978 és 1989 között az Alföld rovatvezetőjeként dolgozott, 1984-től az Irodalomtörténet, 1987-től a Protestáns Szemle szerkesztőbizottságának tagja. Fő kutatási területe a 19. századi magyar és orosz irodalom, a kortárs magyar irodalom, továbbá a kelet-közép-európai irodalmak összehasonlító vizsgálata. Főbb művei közé tartozik a Rákos Sándorról írt monográfia (1973), a Brjusov és az orosz szimbolista regény (1973), A magyar verses regény (1990), Irodalom és küldetés (tanulmányok, 2000), Új protestáns kulturális önszemlélet felé (cikkek, tanulmányok, 2010.). 2002-ben Szentgyörgyi Albert- és Csokonai-díjat kapott, 2010-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjével tüntették ki, 2013-ban a Debreceni Református Teológia díszdoktorává, 2015-ben Debrecen Díszpolgárává választották.

Kapitány Ágnes szociológus, a Magyar Tudományos Akadémia doktora 1953. december 20-án született Szentgotthárdon. 1977-ben végzett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának magyar nyelv és irodalom (esztétika-szociológia specializáció) szakán. 1977-ben lett a Népművelési Intézet kutatási osztályának tudományos munkatársa. 1980-tól a Művelődéskutató Intézet munkatársa, 1984-től főmunkatársa volt. 1992-ben a Magyar Tudományos Akadémia Szociológiai Kutatóintézetébe került, 2005 óta az intézet tudományos tanácsadója. 1980-tól tanított a BME Építészmérnöki Karán, az ELTE BTK pszichológia, kulturális antropológia, szociológia szakán megbízott előadóként, 2001-től egyetemi docensként. 2001 óta a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem (MOME) doktori iskoláján oktatott, 2004 óta a MOME egyetemi tanára. 2010-től a Pécsi Tudományegyetem interdiszciplináris doktori iskolájának megbízott előadója. Férjével, Kapitány Gáborral közösen dolgoznak, publikálnak. Kutatási területük a kulturális antropológia, szociológia, politológia, ezeken belül az érték- és tudásszociológia, a személyiségpszichológia, különös tekintettel a különböző tudatformák szimbolizációs mechanizmusaira. Több kutatásuk témája a vizualitás szimbolikája, szociológiai, kulturális antropológiai és társadalomelméleti szempontból foglalkoznak a történelmi korszakok világgépével. 1984-ben lett a szociológiai tudomány kandidátusa, 2004-ben megszerezte a szociológia tudomány doktori fokozatát. Tagja a Magyar Szociológiai Társaságnak, alapító tagja a Magyar Kulturális Antropológiai Társaságnak, a Magyar Szemiotikai Társaságnak, az MTA Szemiotikai Munkabizottságának és a Magyar Politikatudományi Társaságnak.

Kapitány Gábor szociológus, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, egyetemi magántanár 1948. április 14-én született Budapesten. 1972-ben diplomázott az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának (ELTE BTK) magyar nyelv és irodalom, 1973-ban pszichológia szakán. A Népművelési Intézetben kezdett el dolgozni. 1980-tól a Művelődéskutató Intézet tudományos munkatársa, 1984-től tudományos főmunkatársa volt. 1992-ben került ugyanilyen beosztásban az MTA Szociológiai Intézetébe. 2005 óta az intézet

1980-tól tanított megbízott előadóként a BME Építészmérnöki Karán, 1984-től az ELTE BTK

POLITIKA KÖZÉLET HÍRZÓNA SZÓRAKOZÁS SPORT KÖZÖSSÉG

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

egyetemi magántanára. Feleségével, Kapitány Ágnessel közösen publikálnak, több mint 20 kutatást folytattak, több nemzetközi kutatásban vettek részt. Kutatási területük a kulturális antropológia, szociológia, politológia, ezeken belül az érték- és tudásszociológia, a személyiségpszichológia, különös tekintettel a különböző tudatformák szimbolizációs mechanizmusaira. Több kutatásuk témája a vizualitás szimbolikája, a történelmi korszakok világképe. 1984-ben lett a szociológiai tudomány kandidátusa, 2004-ben megszerezte a szociológia tudomány doktori fokozatát. Tagja a Magyar Szociológiai Társaságnak, alapító tagja a Magyar Kulturális Antropológiai Társaságnak, a Magyar Szemiotikai Társaságnak, az MTA Szemiotikai Munkabizottságának és a Magyar Politikatudományi Társaságnak. 1998-2001-ben Széchenyi István Professzori Ösztöndíjban részesült.

Maróth Miklós klasszika-filológus, orientalista, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja 1943. február 5-én született Budapesten. 1967-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán (ELTE BTK), arab-latin-görög szakon szerzett tanári diplomát, közben egy évig a Bagdadi Állami Egyetemen tanult. 1972-ben elvégezte az ELTE BTK assziológia szakát, 1973-74-ben a Bécsi Egyetemen folytatott tanulmányokat. 1967-től az akadémia könyvtárában dolgozott. 1970-ben az MTA-ELTE Ókortudományi Tanszéki Kutatócsoportjának munkatársa, később tudományos tanácsadója, 1988-92 között vezetője volt. Megszervezte a Pázmány Péter Katolikus Egyetem (PPKE) Bölcsészettudományi Karát, amelyet 1992-2001 között alapító dékánként vezetett. 2003 óta egyetemi tanár. 2002 óta igazgatja az Avicenna Közép-Kelet Kutatások Intézetét. 1995-ben az MTA levelező, 2004-ben rendes tagjává választották. 1999-2008 között a Nyelv- és Irodalomtudományi Osztály elnökhelyettese volt. 2008-2014 között az MTA társadalomtudományi alelnökeként tevékenykedett. Az ókori görög és keleti művelődés határterületi kérdéseivel, ezen belül filozófiával foglalkozik. Nevéhez fűződik a berlini Turfan-gyűjtemény több szír kéziratának kiadása és Közép-Ázsia történelmi földrajza számos vitás kérdésének tisztázása. 1996 óta a londoni Academia Europaea tagja, 2000 óta az Union Académique Internationale magyar delegáltja, 2007-2010 között elnöke volt, jelenleg tiszteletbeli elnöke. 1997-ben a Magyar Művészeti Akadémia aranyérmével, 1998-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztí keresztjével tüntették ki.

Martonyi János jogász, volt külügyminiszter, egyetemi tanár 1944. április 5-én született Kolozsvárott. A szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1967-ben summa cum laude doktorált, 1979-től a brüsszeli kereskedelmi kirendeltségen volt titkár. 1984-től minisztériumi főosztályvezető, 1989-ben és 1990-ben privatizálási kormánybiztos, 1994 és 1998, majd 2002 és 2009 között a Baker and McKenzie nemzetközi ügyvédi iroda társtulajdonosa volt. Az Antall-kormányban 1990-től közigazgatási államtitkárként dolgozott. Az első Orbán-kormány idején, 1998 és 2002 között, majd a második Orbán-kormányban 2010 és 2014 között a Külügyminisztériumot irányította. 1996-ban alapítója a Magyar Polgári Együttműködés Egyesületnek, amelynek 2002 és 2008 között elnöke volt, 2009 óta az egyesület tiszteletbeli elnöke. 1979 óta az állam- és jogtudomány kandidátusa. 1987-től tanított az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán, 1994 és 1998 között vendégprofesszorként tanított a Brugge-i és Natolini (Varsó) Európa Egyetemen, 1996-1997-ben a Közép-európai Egyetemen. 1997-től 2000-ig tanszékvezető egyetemi docensként a szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán tanított, 2000 óta egyetemi tanár a Szegedi Tudományegyetem Nemzetközi Magánjogi Tanszékén, 2010-ig tanszékvezető egyetemi tanár volt. A Professzorok Batthyány Körének tagja. Martonyi János évtizedek óta publikál tanulmányokat a nemzetközi kereskedelmi jog, a versenypolitika és a versenyjog, az európai integráció és a közösségi

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

Monostori László villamosmérnök, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja 1953. január 16-án született Budapesten. 1978-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki karán. 1978-tól az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutatóintézetének (SZTAKI) munkatársa, 2015-től igazgatója. 1995-től egyetemi oktató: 1998 és 2002 között a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Integrált Gépészeti Informatikai Rendszerek, 2002 és 2007 között a Gépészeti Informatikai Rendszerek tanszékvezetője, 2002-től egyetemi tanár, 2014-től a Fraunhofer Termelésmenedzsment és -informatika Projektközpont igazgatója. 2012-től tagja az MTA Anyagtudományi és Technológiai Bizottságának, 2009-től a Magyar Mérnökakadémiának. Egyetemi doktor (1979), a műszaki tudomány kandidátusa (1986), az MTA doktora (2000), 2010-től az MTA levelező tagja. Kutatási területe: komplexitás, változások és zavarok kezelése gyártási struktúrákban; intelligens gyártási folyamatok és rendszerek; ágensalapú (holonikus) gyártás; elosztott termelési struktúrák; digitális gyárak; virtuális vállalatok; termelési hálózatok; minőségmenedzsment, gyártási folyamatok és folyamatláncok modellezése és optimalizálása, termelésstervezés és -irányítás; a gépi tanulás technikái, mesterséges neurális hálók és hibrid rendszerek. Szerzője vagy társszerzője több mint 390 publikációnak, több rangos külföldi egyetemen (Berkeley, MIT, Aachen, Melbourne stb.) tartott szemináriumokat. 1990 és 1992 között Humboldt-, 1998 és 2001 között Széchenyi Professzori ösztöndíjas. 2004-ben Gábor Dénes-díjjal, 2007-ben Benedikt Ottó-díjjal, 2010-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjével tüntették ki.

Oláh Edit rákkutató, molekuláris genetikus, a Magyar Tudományos Akadémia doktora 1947. április 17-én született Káldon. 1970-ben szerzett diplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karának biológia-kémia szakán. 1973-ban az Országos Onkológiai Intézetben tudományos munkatársi, 1984-ben tudományos főmunkatársi megbízást kapott. 1977-től egy éven át, majd 1986 és 1993 között vendégprofesszorként dolgozott az Indiana Egyetemen. 1986-ban bízták meg az Országos Onkológiai Intézet Molekuláris Genetikai Osztályának vezetésével. Meghívott oktatóként molekuláris tumorbiológiát és onkogenetikát tanított az Eötvös Loránd Tudományegyetemen, 1995-ben habilitált, 1996-ban egyetemi magántanárrá avatták. 1984-ben védte meg biológiai tudományok kandidátusi, 1992-ben akadémiai doktori értekezését. A Molekuláris Sejtbiológia Doktori Iskola egyik alapító tagja. Az onkogének és tumorszupresszor gének daganatetiológiai szerepét vizsgáló kutatóprogram irányítója, az öröklött rákhajlam molekuláris szűrését végzi familiárisan halmozódó daganatos megbetegedésekben. 1999 és 2002 között Széchenyi Professzori Ösztöndíjas volt. 2007-ben megválasztották a Magyar Tudományos Akadémia levelező, 2013-ban rendes tagjává. Tagja az Európai Rákkutató Társaságnak, a Nemzetközi Rákellenes Unió szakértői bizottságának, a Magyar Onkológusok Társaságának elnöki tisztségét is betöltötte. Tudományos munkáját számos kitüntetéssel ismerték el: 2001-ben Szentágothai János-díjat és Krompecher-díjat, 2003-ban az Amerikai Rákkutató Társaság plakettjét kapta meg. 2013-ban a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével tüntették ki.

Paksa Katalin népzenekutató, a Magyar Tudományos Akadémia doktora 1944. február 8-án született Zalaegerszegen. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola középiskolai énektanár- és karvezetőképző tanszakán 1967-ben diplomázott. 1971-től a Magyar Tudományos Akadémia Népzenekutató Csoportjának tudományos segédmunkatársa lett. Az intézmény az 1974. évi egyesítés után Zenetudományi Intézet Népzenei Osztály néven működött tovább. 1974-től tudományos munkatárs, 1990-től tudományos főmunkatárs, majd 1995 és 1998 között

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

összkiadása, a népzenei előadásmód, a zenei ékesítés vizsgálata. Továbbá táji monográfiák (Szeged környéke, Alföld népzeneje) kutatása, a néptánc és népzene kapcsolata és a 19. századi magyar népzene kutatás feldolgozása. Főbb művei között szerepel a Bodza Klárával közösen írt Magyar népi énekiskola I., az 1999-ben megjelent Magyar népzene-történet és a 2010-ben kiadott Ugrós táncok zenéje. 2002-ben Szabolcsi Bence-díjjal, 2003-ban OTKA Ipolyi Arnold-díjjal jutalmazták munkásságát.

Pósfai Mihály geokémikus, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, egyetemi tanár 1963. április 19-én született Szombathelyen. Az ELTE geológus szakán szerzett diplomát 1987-ben, doktori ösztöndíjasként az ELTE Ásványtani Tanszékén a szulfidásványok kristályszerkezetével foglalkozott. Ezt követően a Közép-Európai Egyetem környezettudományi posztgraduális képzésén vett részt, majd ösztöndíjasként néhány hónapig a Stockholmi Egyetemen folytatta tanulmányait. 1992-ben PhD fokozatot szerzett földtudományból, 2004-ben az MTA doktora lett, majd 2005-ben a Veszprémi Egyetemen habilitált. 1992 és 1998 között hosszabb időt töltött az Egyesült Államokban, több mint négy évig az Arizona State University geológia tanszékén és elektronmikroszkóp laboratóriumában dolgozott. 2004-ben és 2005-ben néhány hónapot a Cambridge-i Egyetemen töltött vendégkutatóként. Kutatói tevékenysége elsősorban a környezeti ásványtan két, meglehetősen különböző területére terjed ki: a biogén mágneses ásványok képződését vizsgálja, illetve az egyedi légköri aeroszolrészecskék tulajdonságait tanulmányozza. Csaknem 200 tudományos közleménye, tanulmánya jelent meg. A veszprémi Pannon Egyetem, Mérnöki Kar Környezettudományi Intézete, Föld- és Környezettudományi Intézeti Tanszékének egyetemi tanára. 2010-től az MTA levelező tagja. 2014-től az MTA veszprémi regionális bizottságát vezeti. Számos szakmai elismerés mellett 2010-ben Akadémiai Díjban részesült.

Szokolczay Lajos József Attila-díjas irodalomtörténész, kritikus, szerkesztő 1941. február 27-én született Nagykanizsán. 1963-ban Budapestre költözött, a Csepel Vas- és Fémművekben épületgépész-szerkesztő volt. 1967 és 1970 között esti egyetemen, esztétika szakon tanult. 1968-tól 1971-ig könyvtárosként, segédmunkásként alkalmazták. 1972-től 1975-ig a Kortárs szerkesztőjeként, 1975 és 1980 között az Új Írás kritikai rovarvezetőjeként dolgozott. 1980 és 1985 között a Budapest rovatvezetésével, majd ismét a Kortárs szerkesztésével bízták meg. Tanulmányokat, esszéket, kritikákat, verseket tartalmazó kötetei a Dunának, Oltnak (1984), az Ótágú síp (1989), A csavargó esztétikája (1996), a Korfurdaló (1999), a Kikötő (2006), az Erdélyi ős (2006), a Határtalan (2011), a Sorsszerűség, álom, etika (2012). Színikritikái Kötél homokból címmel 1994-ben jelent meg. Beszélgetésportréi a Páter Bulányi (1989) a Csoóri Sándorral készült Nekünk ilyen sors adatott (2006) és a Nagy Gáspár életművét bemutató Ameddig temetetlen holtak lesznek (2008). Művészinterjúi Párbeszédék és perbeszédék címmel 2010-ben látott napvilágot. Fő kutatási területe a határon túli magyar irodalom és művészet, különösen mély szeretet és érdeklődés fűzi Erdélyhez, az erdélyi irodalomhoz. Az Erdély Magyar Irodalmáért Alapítvány 2007-ben Hídverő-díjjal tüntette ki. Az irodalom és a színház mellett képzőművészettel és az opera műfajával is foglalkozik. 1995-ben József Attila-díjat, Kölcsey-díjat, 1999-ben Petőfi Sándor Sajtószabadság-díjat vehetett át. 2011-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjét.

Tél Tamás a fizikai tudomány doktora, egyetemi tanár 1951. március 29-én született Budapesten. 1975-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán fizikusi diplomát szerzett. 1991-ben a Fizikai Tudomány Doktora (MTA) lett. 1975-től az ELTE Természettudományi Kar Fizikai Intézete Elméleti Fizikai Tanszékén dolgozik, 1993-tól

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

Laboratórium munkájában, ahol a hullámtörést, a ciklonok és tengeráramlatok kialakulását, a frontok képződését, a füst terjedését, a légköri és óceáni turbulenciát vizsgálják. 1991 és 1994 között a Magyar Tudományos Akadémia Statisztikus Fizikai Bizottság titkára, 1996-tól 2002-ig a IUPAP (International Union of Pure and Applied Physics) Nemzetközi Elméleti és Alkalmazott Fizikai Társaság bizottsági tagja volt. 1994-től az ELTE Fizika Doktori Iskola törzstagja, 2006-tól az ELTE Környezettudományi Doktori Iskola tagja, 2007-től az ELTE Fizika Doktori Iskola Fizika tanítása programjának vezetője. Több szakkönyv és tudományos dolgozat szerzője, szerkesztője. Munkásságát 1995-ben Akadémiai Díjjal, 2009-ben Simonyi Károly-díjjal, 2011-ben Humboldt Kutatási díjjal ismerték el. 1999-2002 között Széchenyi Professzori Ösztöndíjban is részesült.

Tóth Miklós biológus, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, kutatóprofesszor 1950. április 10-én született Budapesten. Az ELTE-n szerzett biológia-kémia szakos tanári diplomát 1974-ben, majd a canberrai Australian National Universityn MSc fokozatot kapott. A Kertészeti Egyetemen szerezte meg egyetemi doktori címét 1981-ben, 1989-ben kandidált, 1997-ben az MTA nagydoktora lett. A Debreceni Agrárcentrum Növényvédelmi Tanszék kihelyezett tanszékvezetője, címzetes docens. Számos egyetemen és főiskolán tart kurzusokat. 1974 és 1993 között különféle beosztásokban kutatásokat végzett az MTA Növényvédelmi Kutatóintézetében (NKI), az Állattani Osztályon. Ott volt tudományos osztályvezető 1993-tól 2004-ig, majd tudományos tanácsadóként tevékenykedett. Jelenleg az MTA Agrártudományi Kutatóközpont Növényvédelmi Intézete, Állattani Osztályának kutatóprofesszora. 2010 óta az MTA levelező tagja. Fontosabb kutatási területei: az új, szelektív növényvédelmi irányzatok kidolgozása, a feromon-csapdacsaládjának kialakítása, a lepkék feromonadatait tartalmazó internetes adatbázis létrehozása, a különösen hatékony biológiai védekezést biztosító fátyolkák populációjának növelését eredményező találmányok kidolgozása. Több mint 200 tudományos cikke jelent meg, ebből 7 oltalmat kapott szabadalom. 2013-ban tevékenységéért Gábor Dénes-díjban részesült.

Vörös József közgazdász, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, egyetemi tanár 1951. május 18-án született a Bács-Kiskun megyei Szakmárban. 1974-ben kapott közgazdász diplomát a budapesti Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen (MKKE). 1976 óta az MKKE pécsi kihelyezett tagozatának, majd a Janus Pannonius Tudományegyetem (JPTE) Tanárképző Karának, illetve Közgazdaságtudományi Karának munkatársa. 1993-ban elvégezte a Harvard egyetem felsővezetői programját. 1994 óta a JPTE Gazdaság-módszertani Intézete Termelés-menedzsment és Döntéstudományi Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára, 2009 óta az intézet igazgatója. 1987-től 1990-ig kari dékánhelyettes, 1990 és 1993 között kari dékán, 2004 és 2007 között az egyetem általános rektorhelyettese, 2007-től 2011-ig az egyetem gazdasági tanácsának elnöke. Tagja az MTA Közgazdaság-tudományi Bizottságának és Pécsi Területi Bizottságának, az Egyesült Államokbeli Rosztoczy Foundation kuratóriumának. 1992 óta tagja az OTP Bank Igazgatóságának, valamint a Magyar Nemzeti Bank 2013-ban létrehozott Pallas Athéné Domus Animae (PADA) Alapítványa kuratóriumának. Kutatási területe a befektetések kockázati analízise, a termelési képességek flexibilitása, a termelés- és szolgáltatásmenedzsment. 1984-ben lett a közgazdaság-tudomány kandidátusa, 1993-ban doktora. 2013 óta a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja. 1997 és 2000 között Széchenyi professzori ösztöndíjas volt. Számos tudományos kiadvány, közlemény szerzője. 1993-ban Magyar Felsőoktatásért Emlékplakettet, 1997-ben Az év szellemi alkotása díjat, 2010-ben Krekó Béla-díjat, 2012-ben Akadémiai Díjat kapott.

Kossuth Nagydíjat vehetett át:

Makkai Ádám Kossuth-díjas költő, nyelvész, műfordító 1935. december 16-án született Budapesten, édesapja, Makkai János országgyűlési képviselő, újságíró volt, édesanyja, Ignác Rózsa pedig költő. Bölcsészeti tanulmányait Budapesten kezdte az ELTE-n, majd 1956-ot követően – miután elhagyta az országot – az Egyesült Államokban, a Harvardon és a Yale-en folytatta. 1958 és 1960 között a hawaii, 1963-tól 1964-ig a Kuala Lumpur-i, 1965 és 1974 között pedig több amerikai egyetemen tanított. 1969-től 2004-ig az illinois-i egyetem rendkívüli professzora volt, de az 1985-1986-os tanévben Szingapúrban, majd 1988-tól 2002-ig a hongkongi Baptista Főiskolán tanított nyelvészetet. 1974-ben megalapította az amerikai nyelvészszövetséget, amelynek ügyvezető elnöke is volt. A Forum Linguisticum folyóiratnak is alapítója, kultúrtörténeti jelentőségű műve az angol nyelvű magyar költői antológia. 1965-ben írott disszertációja az angol nyelv idiómaszerkezetéről 1972-ben könyv alakban is megjelent a hágai Mouton kiadónál. 1995-ben Chicagóban alapította meg az Atlantis-Centaur kiadót. Metafizikába hajló, ironikus verseket ír. Fontosabb kötetei: Szomj és ecset (1966), K=13 (1970), Jupiter szeme (1991), Úristen! Engedj meghalni! (2002), Az erő (2003), Jézus és a démonok imája (2005). A legszebb ezer vers (2002) válogatás költészetünk nyolc évszázadából. 2011-ben Kossuth-díjjal tüntették ki a magyar költészetet világszerte népszerűsítő műfordítói munkásságáért, páratlan nyelvi leleménnyel megírt költeményeiért.

Kossuth-díjat vehetett át:

Balázs Ferenc "Fecó" Liszt Ferenc-díjas rockzenész, billentyűs, énekes, zeneszerző 1951. március 2-án született Budapesten. A Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolába járt, 16 évesen a Neoton együttes billentyűse lett. 1972-ben kivált a dallamos slágerek felé húzó zenekarból és egyik alapítója lett az első magyar hard rock együttesnek, a Taurus azonban két évvel később felbomlott, ezután egy ideig külföldön dolgozott. 1976-ban Koncz Zsuzsa kísérezzenekarába került, erre alapozva jött létre 1977-ben a Korál együttes, amelynek vezetője és énekesé lett. Balázs Fecó kemény rockzenébe oltott lágy, lírai dallamai és az igényes dalszövegek meghódították a fiatalokat. Az együttes 1979-ben és 1980-ban is az év zenekara lett, Fecót 1979 és 1984 között egymás után hatszor választották meg az év billentyűsének. A Korál 1985-ben feloszlott, Balázs Fecó ezután szóló lemezeket készített, filmzenéket komponált, 1988-ban született a Kőfalak leomlanak című oratóriuma. Komolyzenei műveket írt át szintetizátorra. 1999-ben Évszakok címmel könyve jelent meg, 2000-ben Csönd éve címmel gyűjteményes válogatással jelentkezett. 1997-ben újra összeállt a Korál együttes, és kisebb megszakításokkal ma is koncertezik, emellett Balázs Fecó szólóban is gyakran fellép. 1986-tól a romos állapotban lévő sitkei kápolna helyreállítása érdekében rockkoncerteket szervezett a Vas megyei községben. A bevételből a rekonstrukció 1991-ben döntően befejeződött, azóta nyári fesztivált rendeznek ott. Munkásságát 1998-ban Huszka Jenő-életműdíjjal, 1999-ben Liszt Ferenc-díjjal, 2008-ban Fonogram-életműdíjjal, 2010-ben Artisjus-életműdíjjal ismerték el. 2011-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét.

Benedek Miklós Jászai Mari-díjas színművész, rendező, kiváló és érdemes művész 1946. szeptember 28-án született Budapesten, apja Benedek Tibor színész volt. 1969-ben diplomázott a Színház- és Filmművészeti Főiskolán, majd 1983-ig, valamint 2003 és 2009 között a Nemzeti Színházban játszott, közben a Katona József Színházban dolgozott. 1992 és

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

nyújtott alakítása. Több mint harminc színdarab rendezése fűződik a nevéhez, köztük Molnár Ferenc, Heltai Jenő, Goldoni, Ibsen és Shakespeare művei. A Budapest Orfeum című legendás zenés darab szellemi atyja. 1969 óta folyamatosan vállal filmszerepeket, olyan alkotásokban láthatta a közönség, mint Az erőd, a Rosszemberek, A Pogány Madonna, az Elveszett illúziók, a Szeleburdi vakáció, A három testőr Afrikában, a Presszó, az S. O. S. Szerelem, a Drága besúgott barátaim és a két éve forgatott, koprodukcióban készült játékfilm, a Szabadesés. Játékát kulturáltság, fegyelem, rendkívüli stílusérzék, fanyar humor, irónia jellemzi. 1981-ben Jászai Mari-díjat, 1989-ben Érdemes Művész címet kapott. 1998-ban átvehette a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét. 2012-ben kiváló művész lett.

Budai Iлона népdalénekes, az Óbudai Népzenei Iskola népi ének tanára 1951. április 3-án született Győr-Sopron megyében, egy Felpéchez közeli tanyán. Az éneklés örömét, a népdalok szeretetét a szülői házból hozta magával, gyönyörű hangjára egyik gimnáziumi tanára figyelt fel. Sikerral szerepelt az 1968-as Ki mit tud? és a Nyílik a rózsa című vetélkedőn, az 1970-es Röpülj páva országos népdalversenyen az első díj mellett elnyerte Kodály Zoltánné különdíját is. Ekkor ismerkedett meg Halmos Bélával és Sebő Ferencsel, együtt a táncmuzika motorja lettek. A soproni óvónőképzőben 1971-ben diplomázott, 1972 és 1977 között elvégezte a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolát. Első önálló népdalestjét 1976-ban adta, két évre rá jelent meg első önálló nagylemeze, és ugyancsak 1978-ban alakult meg budapesti fiatalokból a Vikár Béla Népdalkör, melynek máig ő a vezetője. A hetvenes évek derekától gyűjtött a környező országok magyarok vidékein népdalokat és népmeséket, első kézből sajátította el az éneklés technikáját. 2001-ben készült első mesekazettája gyermekeknek, majd egy felnőtteknek szóló is, 1995-ben jelent meg első CD-lemeze. 1986 óta tanít a III. kerületi zeneiskola népzenei tanszakán, amely ma már Óbudai Népzenei Iskola néven önálló intézmény. Tanított a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem népzene szakán, 1975 óta vezet népzenei táborokat. A Magyar Rádióban 1987-től tíz éven át volt műsora Énekeljünk együtt, 1997-től Fúvom az énekeim címmel. 2008-tól a Magyar Katolikus Rádióban szerkeszt és vezet népzenei műsort. Fő célja a népdalok terjesztése, tanítása, annak a lelkeségnek az elültetése az emberek, főként a fiatalok szívében, amit ezek a dalok hordoznak. 1986-ban Kodály-díjjal, 1988-ban rádiós nívódíjjal tüntették ki. 1993-ban átvehette a Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjét, 1996-ban pedig első népdalénekesként a Magyar Örökség Díjat. 2014-ben a Magyar Érdemrend középkeresztje kitüntetésben részesült.

Ifjabb Csoóri Sándor Liszt Ferenc-díjas népzeneész, zenetanár, a Muzsikás Együttes és a Magyar Dudazenekar alapító tagja 1956. február 19-én született Budapesten. Édesanyja Marosi Julianna népdalénekes, édesapja Csoóri Sándor Kossuth-nagydíjas író, költő. Zenei tanulmányait az általános iskolában kezdte, ahol a kötelező furulya mellett klasszikus gitárt tanult. 1973-ban alapító tagja volt a Muzsikás Együttesnek, amely a magyar népzene terjesztését tűzte ki célul, az együttesel 23 évig zenélt itthon és külföldön. Alapító tagja volt a Magyar Dudazenekarnak is. 1997-től új együttesével, az Ifjú Muzsikás Együttesel játszik. 1977 és 2002 között az Óbudai Népzene Iskola tanára volt, ahol népi hegedűt, brácsát, bőgőt, tekerőlantot és bőrdudát tanított, 2002 óta az Ürömi Zeneiskolában tanít. Több könyve jelent meg, Varázsjelek címmel a zenetanításról is írt. 2000-ben Jézus születése címmel folk-operát írt. 1995-ben a Muzsikás együttesel Liszt Ferenc-díjat kapott, 2004-ben a Magyar Művészetért díjat vehette át, 2015-ben Prima-díjas lett.

Erdély Mátyás operatőr, az Oscar-díjas Saul fia című film egyik alkotója 1976. szeptember 17-én született Budapesten. A budapesti Színház- és Filmművészeti Főiskolán és a Los Angeles-i

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

Mundruczó Kornél-rendezés, A jég című regényadaptáció fénytervezője, a 2007-ben Schilling Árpád rendezte FEKETEország színházfilm-operatőre volt. Neve külföldön is ismertté vált, amikor az általa fényképezett filmek nemzetközi fesztiválokon is szerepeltek, elsősorban a cannes-i filmfesztivál hivatalos programjában: Before Dawn (2004), Johanna (2005), Delta (2008), Szelíd teremtés – A Frankenstein terv (2010) és a mexikói Miss Bala (2011). Nemes Jeles László filmrendezővel a Before Dawn stábjában forgattak együtt, a Türelem című, a Saul fia előképeinek is tekintett kisjátékfilmben (2007) dolgoztak együtt először mint rendező és operatőr. A Magyar Filmszemlén a legjobb operatőri díjjal ismerték el 2005-ben (Before Dawn, rendezte Kenyeres Bálint) és 2011-ben (Szelíd teremtés, rendezte Mundruczó Kornél). A Saul fia fényképezéséért 2015-ben az operatőrök nemzetközi filmfesztiválján a fődíjjal jutalmazták, 2016 februárjában az Amerikai Operatőrök Szövetsége (ASC) a Reflektorfény (Spotlight) kategória díjával (megosztva) tüntette ki. Szintén 2016-ban elnyerte a Magyar Filmkritikusok díját a legjobb operatőri kategóriában.

Farkas Ádám Munkácsy Mihály-díjas szobrász, érdemes művész 1944. november 21-én született Budapesten. 1964 és 1968 között végezte el a Képzőművészeti Főiskola szobrász szakát, majd Párizsban tanult tovább. 1963 óta készít szobrokat. 1990-től a Képzőművészeti Egyetem (korábban főiskola) tanára, 1992-től docense, 1992 és 2002 között a szobrász tanszék vezetője, 2002-től 2005-ig az egyetem rektora, 2009-ig egyetemi tanár, ezután nyugdíjas professzor emeritus. A Szimpóziumok és Alkotótelepek Társaságának egyik vezetője. A Szentendrén élő művész a városi Grafikai Műhely alapító tagja és első elnöke, a szentendrei Art'éria Galéria egyik alapítója, a Szentendre Művészetéért Alapítvány kuratóriumi elnöke, az AIAP (UNESCO) magyar nemzeti bizottságának irányítója. 2004-től a Magyar Művészeti Akadémia tagja. A 20. század második felében uralkodó stílusirányzatok hatása alatt alkotott, végigjárta az utat a figurálistól az absztrakt stílusig. A közösségi érzés kifejezője számos köztéri alkotásában. Főbb munkái: a szentendrei Köszöntőszobor, a gazdagréti Föld Ereje, a villányi szoborparkban elhelyezett Kőesés, a Vigadó téri Kőemlék a jövőből, valamint a recski emlékmű és az 1956-os pécsi emlékmű. Munkáit egy sor egyéni és gyűjteményes kiállításon láthatta a közönség a Műcsarnokban, a Nemzeti Galériában, Pécsen és Szentendrén, valamint külföldön: egyebek között Antwerpenben, Augsburgban, Baselban, Koppenhágában, Párizsban, Stuttgartban. Kétszer nyerte el az Országos Kisplasztikai Biennále első díját (1983, 1989), művészetét 1983-ban Munkácsy Mihály-díjjal, 1989-ben érdemes művész kitüntetéssel jutalmazták, 2010-ben Prima-díjat kapott.

Gulyás Dénes Liszt Ferenc-díjas operaénekes, érdemes és kiváló művész 1954. március 31-én született Budapesten. Lakatosipari szakmunkásképzőt végzett, közben énekelni is tanult. 1973-ban felvették a Zeneakadémiára, ahol 1978-ban szerzett diplomát operaénekes és művésztanár szakon. 1979-ben második díjat nyert egy pármai énekversenyen, majd 1982-ben ő nyerte meg az első Luciano Pavarotti-énekversenyt Philadelphiában. 1990-ig volt a Magyar Állami Operaház tagja, ezután két évig a Szegedi Nemzeti Színház tagja, 1992-ben és 1993-ban a Győri Nemzeti Színház operatagozatának vezetője volt, 2011-től a Pécsi Nemzeti Színház zeneigazgatója. Európa vezető színházaiban énekelt, így a milánói Scalában és a londoni Covent Gardenben, a New York-i Metropolitan Opera új épületében ő énekelt először a Manon című operában, a Metben négy éven keresztül több operában is színpadra lépett. A legnevesebb karmesterekkel dolgozott együtt, részt vett Lore Fischer és Carelli Gábor mesterkurzusain, maga is számos dalestet adott. 1995 óta daléneklést tanít a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen, a Zeneakadémia adjunktusa, vezető tanára a bajai Luciano Pavarotti Emlékkurzusnak. Az elmúlt két és fél évtizedben több operát is rendezett a

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

művészi címmel ismerték el, 2003-ban Köztársasági Elnöki érdemérmét, 2005-ben Magyar Művészetért Díjat vehetett át. 2006-ban megkapta a Bartók Béla-émlékdíjat, 2014-ben Magyar Örökség Díjban részesült.

Kiss Anna kétszeres József Attila-díjas költő, író 1939. január 26-án született Gyulán. 1957 és 1961 között a debreceni orvostudományi egyetemre járt, de félbehagyta tanulmányait. Később elvégezte a szegedi tanárképző főiskola magyar-irosz szakát. 1961-től 1963-ig Hortobágyon volt kollégiumi nevelő, majd 1979-ig Budapesten tanított. 1979-től írásaiból él. 1990 és 1994 között a *Tekintet* című folyóirat szerkesztője volt. 1975-től a Magyar Írószövetség és a Művészeti Alap tagja. 2011-től a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. Első verseit az *Alföld* folyóirat közölte, majd az 1969-es *Költők egymás közt* című antológiában mutatkozott be Nagy László ajánlásával. Költészetének forrása a folklór, a mese, az archaikus népdal, a ballada, a régi magyar költői nyelv. A népi kultúra, a paraszti-kézművesi lét motívumainak felhasználásával mítoszt teremt műveiben. Számos verseskötete jelent meg, köztük a *Fabábu*, *Az éden íze*, *Az úrnő ezüst ujja*, a *Szélörvények vonulnak*, a *Jár nyomomban*. Drámai művei, köztük *A macskaprémkalapos hölgy* és a gyermekeknek szóló *Bolondmalom* színpadon is jelentős sikert arattak. Gyermekeknek írott verseiből több kötet is napvilágot látott (*Hol van a világ vége?*, *Máktündérek*, *csutkanépek*, *Ünnepnapok*, *évszakok*, *Szeles könyv*), és több meseregénye is megjelent (*A téli utak ördöge*, *Tündér a ruháskosárban*), hangjátékait (*Bazarózsák*, *A Kaszás*) sugározták a rádióban. Munkásságát több díjjal is elismerték: 1975-ben és 1992-ben József Attila-, 1991-ben Bölöni-díjat kapott, 1993-ban Déry Tibor-jutalomban részesítették. 2002-ben Arany János-díjat kapott, 2008-ban a Magyar Köztársaság Babérkoszorúja díjban részesült, 2012-ben Prima-díjas lett. 2015-ben megkapta a Balassi Bálint-émlékkardot, valamint a Napút- és a Tiszatáj-díjat is.

Komlósi Ildikó operaénekesnő, a Magyar Állami Operaház magánénekesnője 1959. március 22-én született Békésszentandrásán. Diplomáját 1984-ben szerezte a Zeneakadémián Ónodi Mária növendékeként, majd 1985-ben Londonban a Guildhall Schoolban, 1987-ben és 1988-ban a milánói Scalában folytatta tanulmányait. Nemzetközi karrierje 1986-ban indult, amikor megnyerte a Pavarotti-énekversenyt és Verdi *Requiemjében* debütált Luciano Pavarotti mellett, Lorin Maazel vezényletével. 1984 óta az Operaház magánénekesnője. Pályája lírai mezzóként indult, megkapta az operairodalom legszebb mezzoszoprán főszerepeit, de hamarosan a romantikus francia operák, illetve Verdi műveinek főszerepeit énekelte. Repertoárja rendkívül széles, Mozart, Donizetti, Bizet, Csajkovszkij, Verdi, Richard Strauss és Mascagni operáinak hiteles tolmácsolója. Olasz férjével és kisfiával évekig Rómában élt, nem szerződött le egyetlen társulathoz sem, hanem a New York-i Metropolitan, a bécsi Staatsoper, a milánói Scala, a veronai Aréna, a drezdai Semperoper és a londoni Covent Garden visszatérő vendégeként lépett a közönség elé. A Scalában Verdi *Aidájában*, amelyet Franco Zeffirelli állított színpadra, Amneris szerepét játszotta. A kékszakállú herceg vára című Bartók-opera *Juditjának* egyik legavatottabb tolmácsolójaként tartják számon. Felvételei a Decca és a BMG gondozásában jelentek meg, 2006-ban megkapta a veronai Aréna alapítványának nemzetközi operadíját. A Szegedi Szabadtéri Játékok visszatérő vendége. 1990-ben Melis György-díjjal tüntették ki. 2014-ben a Magyar Érdemrend középkereszt (polgári tagozat) kitüntetését kapta.

Lukács Sándor Jászai Mari-díjas színművész, kiváló és érdemes művész 1947. július 21-én született Miskolcon. Tizenhat évesen költözött Budapestre, elvégezte a Színház- és Filmművészeti Főiskolát. 1972-ben szerződött a Vígszínházhoz, amelynek azóta is tagja. Első főszerepe a *Kapás Dezső* rendezte *Don Juan* volt, szerepelt a hetvenes évek két nagy

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

hangoskönyvek is őrzik, elsősorban Márai-művek tolmácsolója. Több mint 40 filmben és tévéjátékban szerepelt, néhány közülük: Madárkák, 141 perc a befejezetlen mondatból, Mephisto I-II, Szoba kiáltással, A Hídember, Majdnem szűz. Életének a költészet is része, több verseskötete jelent meg: Szökés, Elrejtett hangszerek, A mulasztás ideje, Valaki szólított, Az elűzött álmom. 1978-ban Jászai Mari-díjat vehetett át, és a filmkritikusok díját is megkapta. Érdemes művész lett 1990-ben, 1991-ben Erzsébet-díjat kapott, az Ajtay Andor-díjat 1991-ben, 1996-ban és 2009-ben is átvehette. Ruttkai Éva-díjjal tüntették ki 1993-ban, 2005-ben megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét, és örökös tagja lett a Halhatatlanok társulatának. 2007-ben elnyerte a Prima Primissima Díjat, 2009-ben a Budapestért Díjat és a Bilicsi-díjat kapta meg, 2013-ban kiváló művész lett, 2015-ben Roboz Imre-díjban részesült.

Madarász Iván Erkel Ferenc-díjas zeneszerző 1949. február 10-én született Budapesten. Zeneszerzést a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskolában Szelényi Istvánnál tanult, majd a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem zeneszerzés szakát végezte el Szervánszky Endre osztályában. 1972-ben kitüntetéssel végzett, diplomamunkaként A nő meg az ördög címmel egyfelvonásos operát írt a Magyar Televízió felkérésére. Első munkahelye az Országos Filharmónia volt, majd 1973-ban a Zeneakadémia Pécsi Tagozatán lett a zeneelmélet tanára. 1980 óta Budapesten, a Zeneakadémián tanít, 2002 óta egyetemi tanárként a zeneelmélet tanszéken, oktatási területe a zeneelmélet, a szolfézs és az analízis. A Magyar Zeneszerzők Egyesületének alapító és elnökségi tagja. 1990-től az Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület vezetőségének a tagja, 2014 óta az Artisjus elnöke, a Nemzeti Kulturális Alapprogram Zenei Kollégiumának kurátora volt. Kompozíciói rendszeresen szólnak meg hazai és külföldi koncerttermekben. Négy önálló szerzői lemeze jelent meg, műveiből sok rádiófelvétel készült, a televízió több színpadi művét vitte képernyőre. Oratóriumokat, kantátákat, kórusműveket, gyermekeknek szóló műveket, sok kamarazenét komponált. Négy musicalt és négy operát írt. Több versenymű is fűződik nevéhez: két zongoraverseny, csembalóverseny, tubaverseny és két fuvolaverseny. A recenziók zenéjének drámaiságát, valamint az énektechnika, az emberi hang használatának újszerű módját emelik ki. Hangszeres zenéjére, különösen fuvolaműveire a hangszeres technika újabb módozatainak keresése jellemző. Kamaraműveiben sajátos módszert alakított ki bonyolultabb, úgynevezett nem-ekvivalens arányú ritmusok megvalósítására. Zeneszerzőként megkapta a Montreux-i Filmfesztivál különdíját, az OIRT dalpályázat díját és Budapest Főváros kóruspályázatának díját. 1992-ben Erkel Ferenc-díjjal, 1998-ban Bartók-Pásztory-díjjal, 2005-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével tüntették ki.

Nagy Ervin alternatív Kossuth-díjas építész, az organikus építészet jeles képviselője, volt országos főépítész 1950. június 11-én született Budapesten. Tanulmányait a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen, valamint a Magyar Építészek Szövetségének Mesteriskolájában végezte. Pályafutását a VÁTI-ban, Makovecz Imre műtermében kezdte, 1983-ban Makovecz Imrével és Koppány Zoltánnal megalakították a Makona Gmk-t. 1989 és 1990 között egy svédországi építészirodánál dolgozott. 1989 és 2004 között Balatonakarattya főépítésze volt. 1990-ben megalakította a Kupola Építészirodát. 2001-től a főváros XII. kerületének főépítésze, 2011 és 2014 között országos főépítész volt. 2011-től tagja a Magyar Művészeti Akadémiának. Főbb épületei: Faluház Ceglédpusztán, Csokonai Közösségi Ház Csurgón, az Andrássy park könyvtárpavilonja Letenyén, Patika ház Sárospatakon, Hattyúház Budapesten. 2006-ban az organikus építészet jeles képviselőjeként alternatív Kossuth-díjat kapott. 2014-ben a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje nagykövetségi tagozatával tüntették ki. A

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

művész. 1989-től 2003-ig Párizsban élt, egyetemi tanulmányokat folytatott a történelem, a politikatudományok, az irodalom és a forgatókönyvírás területén, 2006-tól a New York-i Egyetemhez tartozó művészeti iskolában (Tisch School of the Arts) tanult filmrendezés szakon. 2001-től több kis- és nagyjátékfilm rendező- és producer-asszisztenseként dolgozott Magyarországon és Franciaországban. A Türelem (2007), a The Counterpart (2008) és Az úr elköszön (2010) című kisjátékfilmjeivel, amelyeknek rendezője és forgatókönyvírója is egyben, számos nemzetközi fesztiválon szerepelt, és szerzett díjat. A Türelem 2007-ben elnyerte a legjobb kisjátékfilm díját a 38. Magyar Filmszemlén. 2011-ben Párizsban egy filmalapítványi ösztöndíjprogram keretében, majd 2012-ben egy jeruzsálemi nemzetközi filmlaborban dolgozott intenzíven Saul fia című első nagyjátékfilmje forgatókönyvével. A 2015-re elkészült filmdráma eddig több mint 40 nemzetközi és hazai díjat, köztük több, a legjobb rendezésért járó elismerést kapott. A 68. Cannes-i Filmfesztiválon négy díjat nyert, köztük a zsűri Nagydíját, a New York-i Filmkritikusok Egyesülete a legjobb elsőfilmnek szavazta meg, valamint megkapta a legjobb külföldi film díját a Los Angeles-i Filmkritikusok Szövetségétől (LAFCA) is. 2016-ban első magyar filmként Golden Globe-díjas lett, és szintén 2016-ban megkapta az Oscar-díjat a legjobb idegen nyelvű filmek kategóriájában. Nemrégiben a Magyar Filmkritikusok fődíjával, valamint a Magyar Filmhét különdíjával jutalmazták.

Röhrig Géza színész, rendező, író, költő, az Oscar-díjas Saul fia című film főszereplője 1967. május 11-én született Budapesten. Az 1980-as években underground zenészként a betiltott Huckleberry punkegyüttes alapítója és frontembere volt. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem bölcsészkarán tanult magyar-lengyel szakon, majd megszakítás után tanulmányait a Színház- és Filmművészeti Főiskola filmrendező szakán folytatta, ahol 1993-ban végzett Szabó István osztályában. 2000 óta családjával New Yorkban él, ahol többek között zsidó teológiai tanulmányokat folytatott, majd hitoktatói képesítést szerzett. 1989-ben Madaras József Eszmélet című ötrészes tévéfilmjében József Attilát játszotta. Több verseskötete is megjelent magyarul: Hamvasztókönyv (1997), Titok (2006), Törvény (2006), Honvág (2010). 2016. március végén jelenik meg új verseskötete, és dolgozik egy családregényen is. "Auschwitz, hatmillió ember faji alapon történő eltüntetése" már régóta foglalkoztatta, így került kapcsolatba a készülő filmmel, majd lett a Saul fia főszereplője, Saul Ausländer, a krematóriumban dolgozó egyik sonderkommandós megtestesítője. A filmben nyújtott alakításáért nemzetközi VVFP (Village Voice Film Poll) díjjal ismerték el 2015-ben, majd 2016-ban Virtuóz Díjat nyert a Santa Barbara-i Nemzetközi Filmfesztiválon. Nemrégiben a Magyar Filmkritikusok díjával tüntették ki a legjobb férfi főszereplő kategóriában.

Serfőző Simon József Attila-díjas költő, író 1942. október 24-én a Jász-Nagykun-Szolnok megyei Zagyvarékason született. 1958 és 1962 között Budapesten segédmunkás, betanított munkás, 1962-től a Szolnok Megyei Néplap munkatársa volt. 1965-től 1968-ig Miskolcon népművelő felügyelő, majd terjesztési előadó volt. 1968 és 1975 között a Miskolcon megjelenő Napjaink című irodalmi folyóirat versrovatának vezetője, majd szerkesztője volt. 1990 és 1993 között a Holnap című irodalmi-társadalmi folyóirat főszerkesztője, 1995-ben az Új Holnap főmunkatársa volt. 1993-tól a Felsőmagyarország Kiadó vezetője. 1982-től a Magyar Írószövetség észak-magyarországi csoportjának titkára, 1986-tól a szervezet választmányi tagja. 2007-től a Tokaji Írótabor Egyesület Kuratóriumának, 2013-tól a Magyar Művészeti Akadémiának a tagja. Irodalmi pályája elején szociografikus riportokat írt. Lírikusként a hatvanas évek közepén, mint a Hetek költői csoportosulás tagja mutatkozott be, első verseskötete 1966-ban jelent meg. Verseire jellemző a szociális érzékenység, a kor emberi problémáinak, morális helyzetének számbavétele, analízise. Drócai munkái közül kiemelkedik

SZEGEDMA SZTE-s oktatók, a Móra-múzeum régésze, a Szabadtéri és a Szeged Nemzeti Színház mű

ban Balassi Bálin-éremmel is kitüntették. 1994-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével (polgári tagozat), 2012-ben a Magyar Érdemrend középkeresztjével (polgári tagozat) tüntették ki.

Tillai Aurél Liszt Ferenc-díjas karnagy, zeneszerző, érdemes művész 1930. november 23-án született Pécsen. 1949 és 1952 között a pécsi Tanárképző Főiskola magyar-ének szakán tanult, majd a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán szerzett zeneelméleti tanári, zeneszerzői, ének- és zenekarvezetői oklevelet. 1952-től tanított a pécsi Tanárképző Főiskolán, előbb tanársegéd, majd adjunktus, docens, 1979-ben főiskolai tanár, 1990-ben egyetemi tanár lett. 1990 és 2000 között a Janus Pannonius Tudományegyetemen zeneelméletet és karvezetést tanított. 2000 óta professor emeritus. 1956 és 2000 között vezette a Pécsi Egyetemi Kórust, 1958-ban Dobos Lászlóval megalapította és karnagyként máig vezeti a Pécsi Kamarakórust, 1965-től 22 éven át volt a Mecsek Kórus karvezetője. Zeneszerzőként is jelentős, a Pécsi Kamarakórus 45 művét mutatta be, szerzeményei a modern magyar kórusirodalom jeles alkotásai. Hangszeres és vokális zeneműveket, tankönyveket, tanulmányokat, cikkeket ír, számos nemzetközi versenyen zsűrizett. Kórusaival sok külföldi versenyen és fesztiválon vett részt, 69 nemzetközi díjat nyert. Számtalan rádió- és TV-felvételük készült, tizennégy CD, valamint két szerzői lemez fűződik a nevéhez. Munkáját 1976-ban Kodály-éremmel, 1980-ban Janus Pannonius-díjjal, 1982-ben Liszt Ferenc-díjjal, 1996-ban Grastyán-díjjal, 2005-ben Magyar Örökség Díjjal ismerték el. 2006-ban Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet és Weiner Leó-díjat, 2010-ben Csokonai-díjat kapott. 2013-ban érdemes művész és Pécs díszpolgára lett.

Zelenák Crescencia Munkácsy Mihály-díjas tervezőgrafikus, kiváló és érdemes művész 1922. március 6-án született Dunaharaszton. 1949-ben az Iparművészeti Főiskolán kapott diplomát. 1950 és 1991 között a Magyar Képzőművészeti Főiskola tervezőgrafika szakának tanára, 1985 és 1991 között a tervezőgrafika főtanszak vezetője volt. 1963 és 1983 között a tervezőgrafikus Papp-csoport tagjaként állított ki. A Budapest Grafikai Alkotóközösség keretében végzett kiállítás-grafikai munkát, a Hungarofilm és a Mokép gyakran foglalkoztatta magyar filmek bel- és külföldi reklámjában is. A tervezőgrafika különböző műfajait művelni igényes, kifinomult művészi eszközökkel, kulturális és kereskedelmi plakátot, emblémát, könyvborítót, bélyeget, diafilmet és címet is tervezett. Jelentősek kulturális plakátjai is. Csoportos kiállításokon szerepelt a Műcsarnokban, a Nemzeti Szalonban, az Ernst Múzeumban, a Petőfi Irodalmi Múzeumban. 1983-ban ő tervezte a 10 éves az irányítószám című, 2 forintos címletű bélyeget és a Budapest M2 metróvonal emblémáját is. A Rózsa és Ibolya, valamint a János vitéz című diafilmeket ő rajzolta. Országos kiállításokon, nemzetközi pályázatokon számos díjat nyert: 1979-ben az UNICEF nemzetközi plakátpályázatának díját, 1981-ben az ENSZ nemzetközi plakátpályázatának díját és Béke-érmét, az év legjobb plakátja verseny díját (1959, 1963, 1969). 1961-ben Munkácsy Mihály-díjat, 1979-ben érdemes művész, 1990-ben kiváló művész elismerést, 1994-ben Konecsni-díjat kapott.